

Karanlıkta Bir Siyah Nokta

O soğuk gece, yoğun sisten az ilerideki ağaçlar bile zor seçiliyordu. Şatosunun bahçesinde bir aşağı bir yukarı yürüyen Büyücü Olbi çok düşünceliydi. Ne yanından geçen kokarcayı, ne de ağacın tepesine kurduğu yuvasından şakalar yapan sincabı fark ediyordu. İçinde nedenini anlayamadığı bir sıkıntı vardı.

O sırada yerde bir karaltı belirdi ve tam büyücünün ayaklarının dibinde “iyk” diye bir ses duyuldu. Büyücü o kadar dalgındı ki, bu cılız ses bile onun bir anda irkilmesine yol açtı. Elinde olmadan ufak bir çığlık attı. Korkmuştu.

Büyücü Olbi'nin ayaklarının dibinde duran şey,

kömür karası renkli ufak bir köpekti. Kara gözleri gecenin karanlığında ayın ve yıldızların ışığını yansıtıyordu. Büyücü dikkatle elini uzattı, köpeğin başını hafifçe okşadı.

“Sen de nereden çıktın bu uğursuz gecede?” diye mırıldandı.

Verecek bir yanıtı yoktu minik köpeğin. Bir “iyk” sesi daha duyuldu.

“Açsındır sanırım,” dedi Büyücü Olbi. “Gel benimle, içeride biraz yemek ye.”

Minik köpeği kucağına alan Büyücü Olbi, şatosunun görkemli kapısına doğru yürüdü. İçeri girer girmez köpek ani bir hareketle Olbi'nin kucağından aşağı atladı ve büyü odasına doğru koşmaya başladı. Büyücü Olbi ne yapacağını şaşırılmış bir halde köpeğin peşine düştü. Onu türlü büyüleri karışımının bulunduğu tezgâhının yanında yakaladı.

“Sakın bir şeye dokunma!” diye bağırdı Büyücü Olbi. Köpeğin büyü şişelerinden tekini bile kırmasına dayanamazdı. Kara şeyi eve aldığına çoktan pişman olmuştu.

Büyücü Olbi'nin endişe dolu yüzüne dikkatle bakan kara köpek ustaca bir hareketle dişlerini boynundaki tasmaya geçirdi. Yaşlı büyücü tasmanın ucunda sallanan küçük bir kare şeklindeki beyaz bez torbacığı o sırada fark etti. Köpek dişlerinin arasına aldığı bez torbacığı tasmaya bağlı ipinden kopardı ve Olbi'

nin şaşkın bakışları önünde midesine indiriverdi.

Büyücü Olbi büyü odasının orta yerinde, ne yapacağını bilemeden donup kalmıştı. Köpek sanki aniden ateşi yükselmiş gibi titriyor, tuhaf iniltiler çıkarıyordu. Yaşlı büyücü yanına yaklaşıp yaklaşmamak konusunda kararsız kalmıştı. İşte tam o anda, Olbi'yi adamakıllı şaşkına çeviren bir şey daha oldu.

Kara köpek iniltiler, titremeler ve hırıltılar arasında biçim değiştirmeye başladı. Önce arka patileri büyüdü, yavaş yavaş iki ayağının üstünde doğruldu. Sonra, ön patileri büyümeye ve üstündeki tüyler yok olmaya başladı. Kafası büyüdükçe gövdesi genişledi. Son tüyler de yok olduğunda, artık Büyücü Olbi'nin karşısında bir köpek değil, simsiyah kıvrıkcık saçları karmakarışık, siyah gözleri ışıl ışıl, ince yapılı bir oğlan duruyordu.

Aslında Olbi, kendini bildi bileli büyüyle uğraştığı için, bu tür tuhaflıklara alışıktı. İlk şaşkınlığından kurtulup, karşısında duran çocuğa inceleyen gözlerle baktı.

Çocuk, ince bileklerini saran deri botları, bol gömleği ve dar pantolonuyla, koca göbekli büyücünün yanında olduğundan da zayıf görünüyordu. İnceleyen bakışlarını karşısındakine dikmiş, hiç kıpırdamadan duruyordu. Ayak bileklerini açıkta bırakan kısa pantolonu, ucu kıvrık ve sivri ilginç pabuçları, göğsüne kadar inen uzun ak sakalı ve yuvarlacık yü-

zyle yaşı büyücüyü daha ilk görüşte komik ve sevimli bulmuşt.

“Söyle bakalım, çocuk,” diye söze girdi Büyücü Olbi, “böyle karanlık bir gecede evime nereden ve niye geldin? Dost musun, düşman mı? Söyle, kimsin sen?”

“Ben size gönderilmiş bir haberciyim. Adım, Maji.”

“Maji mi? Bu adı daha önce duyduğumu hiç sanmıyorum,” dedi endişesini gizleyemeyen Olbi.

“Büyücü Kenna'nın oğluyum ben,” dedi Maji. “Dn yapılan büyük büyücüler toplantısından sonra yola çıktım. Őu katılmadığınız toplantı... Biliyorsunuz, değil mi? Size söylemem gereken çok önemli Őeyler var.”

Büyücü Olbi rahatlamıştı. Baykuş çığlıkları ve uşan yarasalarla dolu Őu kasvetli gecenin orta yerinde çıkagelen bu davetsiz misafirin, ilk anda düşündüğü gibi tehlikeli biri olmadığına sevinmişti.

“Evet, evet!” diye onayladı Olbi. “Dn yapılan Őu toplantı... Davetiyeyi bir bukalemun getirmişti, ama nereye koyduğumu unuttum doğrusu. Toplantı da akıldan uçup gitti elbette. Yaşlanıyorum sanırım. Neyse, sen anlat bakalım, Kenna'nın oğlu... Anneni iyi tanırım, eski bir dostumdur. Ancak birbirimizi görmeyeli yıllar oldu. Birlikte ne büyüler yapmışık bir zamanlar...” Bir an için anılarına dalan Olbi'nin yüzünde bir gülümseme belirdi. Sonra kendini topar-

ladı ve sabırsızlıkla Maji'ye baktı. “Beni daha fazla merakta bırakma. Haydi, anlat bakalım.”

Maji sze nereden başlayacağını bilemiyordu. Uzun ve korkutucu bir yolculuk yapmıştı. Őimdi, kendini daha önce hiç olmadığı kadar yorgun hissediyordu.

Büyücü Olbi, Maji'nin duraklamasından yorgun olduğunu anladı. Sabırsızlığı bir yana bırakmaya karar verdi.

“Ama, kendini çok yorgun hissediyorsan, hemen anlatmak zorunda değilsin,” dedi gülümseyerek. “Anlatacaklarını duymak için sabırsızlanıyor olsam da, yarın sabaha kadar bekleyebilirim. Neredeyse gün ışıyacak zaten. İyisi mi, sen Őimdi biraz uyuyup dinlen. Uyandığında uzun uzun konuşuruz.”

“Dođrusu bu çok iyi olur,” diye cevap verdi Maji. “Biraz uyumak çok hoşuma gider.”

Olbi, Maji'yi içinde kocaman bir yatak, geniş bir koltuk, büyük bir ayna ve koyu kahverengi bir dolap bulunan, duvarları kırmızıya boyalı bir odaya götürdü. Pencerelerdeki kalın, kadife perdeler yerlere kadar uzanıyordu. Yatağın başıcundaki sehpanın üstünde bir gece lambası ve “Meraklıların Başıcu Kitabı” adında kalın bir kitap vardı. Maji odanın büyüklüğünden, eşyanın görüntüsünden ve en çok da kitabın adından etkilendi; ama uykusu daha ağır bastı. Kendini geniş yatağa serili iek kokulu arşafaların arasına bıraktı

ve hemen uykuya daldı.

Gecenin pusu sabahın ilk ışıklarıyla birlikte dağılmıştı. Büyücü Olbi, küçük misafirini uyandırmamak için sessiz olmaya özellikle dikkat ederek bahçeye çıkmıştı. Maji'nin uyanmasını beklerken zaman geçirmek için başladığı yürüyüş, ilgisini çeken birkaç şeyden sonra bir inceleme turuna dönüşmüştü.

Olbi, bahçesindeki rengârenk menekşelerin süslediği yuvarlak tarhın çevresinde vampir yarasa tüyleri ve pislikleri bulunca epeyce endişelendi. Üstelik, atının sağ arka bacağında da zar zor seçilen minik ısırtık izini fark etti.

“Tahmin etmeliydim.” Yaşlı büyücü kendi kendine mırıldandı. “Buraya kadar takip etmişler çocuğu. Peki, ama neden?..”

Olbi'nin merakı gitgide artıyordu. Maji'yi uyandırmalıyım artık, dedi içinden. Kim bilir, belki de fazla zamanları yoktu! Bu azıcık zamanı, Maji'nin uykudan uyanmasını bekleyerek harcamazdı.

Büyücü Olbi, Maji'nin uyuduğu odaya girdi. Hemen pencereleri örten kalın perdeleri açmaya koyuldu. Kadife perdeler öyle ağırdı ki, yaşlı büyücü var gücüyle uğraştı. Sonunda odaya dolan gün ışığıyla birlikte Maji gözlerini açtı. İlk anda nerede olduğunu hatırlayamayan çocuğun korkuya kapıldığını fark etti.

“Sakin ol!” dedi yatağa yaklaşarak. “Ben Büyücü Olbi'yim, hatırladın mı?”

Maji geceyi hatırlamıştı, derin bir soluk aldı. “Günaydın...” Attığı çığlıktan utandı.

“Utanmayı bir kenara bırak da, yataktan çık artık.” Olbi'nin sesi buyurgandı. “Konuşacaklarımız var, daha fazla zaman kaybetmeyelim. Hemen hazırlan, seni mutfakta bekliyorum.”

Maji yataktan fırladı. Odanın hemen yanındaki küçük banyoya gitti. Aynı çabuklukla yüzünü yıkayıp, giysilerini üstüne geçirdi ve yaşlı büyücünün yanına, mutfığa gitti.

Büyük pencereleri bahçeye bakan mutfaktaki masanın üstünde Maji için kahvaltı hazırlanmıştı. Büyücü Olbi de düşünceli bir yüzle bahçeyi seyrediyordu.

“Tabağındakileri atıştırırken, bir yandan da anlatmaya başla istersen,” dedi yaşlı büyücü, Maji'ye. “Sanırım peşinde birileri var. Bununla başlayabilirsin.”

“Peşimdelermi?” dedi Maji telaşla. “Nereden anladınız?”

“Vampir yarasalar,” dedi Olbi. “Dün gece bahçeme kadar gelmişler. Vampir yarasalar benim bahçemde pek dolaşmazlar. Eğer buraya kadar geldilerse, bunun arkasında bence tek bir kişi olabilir: Kötülükler Prensi Zoliran.”

“Evet!” diye atıldı Maji. Kötülükler Prensi Zoliran'ın adını duyunca sesi değişmiş, heyecanlanmıştı.